

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z powództwa J. Ć.
przeciwko Specjalnemu Ośrodkowi Szkolno - Wychowawczemu w S.
o zapłatę,,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2005 r.,
kasacji powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 7 października 2004 r., sygn. akt III APa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w P. wyrokiem z dnia 7 października 2004 r. (III APa .../04) oddalił apelację powódki – J. Ć. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 26 marca 2004 r. (VI P .../04) oddalającego jej powództwo przeciwko Specjalnemu Ośrodkowi Szkolno-Wychowawczemu w S. o wynagrodzenie i zadośćuczynienie.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 7 października 2004 r. pełnomocnik powódki zarzucił naruszenie art. 11¹ k.p. i art. 11³ k.p. „poprzez niewłaściwe ich niezastosowanie polegające na ustaleniu, iż okoliczności przedstawione przez powódkę, nie stanowią okoliczności objętych dyspozycją wskazanych przepisów” oraz art. 233 k.p.c. „poprzez nie przeprowadzenie postępowania dowodowego i w konsekwencji wydanie orzeczenia bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy.” Równocześnie, jako

okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania pełnomocnik powódki wskazał „konieczność dokonania rozstrzygnięcia, co do istotnego zagadnienia prawnego odnoszącego się do wykładni art. 23 k.c. w relacji z art. 11¹ k.p. i art. 11³ k.p. (...), bowiem umożliwiłoby wskazanie, czy rażące naruszenie dóbr osobistych pracownika chronionych w art. 11¹ k.p. i art. 11³ k.p. chronione jest w sposób nieograniczony również na podstawie art. 23 k.c., czy też ochrona powyższych wartości ograniczona pozostaje jedynie przepisami prawa pracy.” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o „zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i Apelacyjnego przez uwzględnienie powództwa oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu za postępowanie za wszystkie instancje” lub o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w P. do ponownego rozpatrzenia i orzeczenia o kosztach procesu za wszystkie instancje.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego

wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odmową jej przyjęcia do rozpoznania. Wymaganiu temu w żadnym razie nie czyni zadość lakoniczne wskazanie w *petitum* kasacji – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – na „konieczność dokonania rozstrzygnięcia, co do istotnego zagadnienia prawnego odnoszącego się do wykładni art. 23 k.c. w relacji z art. 11¹ k.p. i art. 11³ k.p. (...), bowiem umożliwiłoby wskazanie, czy rażące naruszenie dóbr osobistych pracownika chronionych w art. 11¹ k.p. i art. 11³ k.p. chronione jest w sposób nieograniczony również na podstawie art. 23 k.c., czy też ochrona powyższych wartości ograniczona pozostaje jedynie przepisami prawa pracy.”

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) orzekł jak w sentencji.

Teza:

Nie czyni zadość wymaganiu 'przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania' (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) lakoniczne wskazanie na „konieczność dokonania rozstrzygnięcia, co do istotnego zagadnienia prawnego odnoszącego się do wykładni art. 23 k.c. w relacji z art. 11¹ k.p. i art. 11³ k.p. (...), bowiem umożliwiłoby wskazanie, czy rażące naruszenie dóbr osobistych pracownika chronionych w art. 11¹ k.p. i art. 11³ k.p. chronione jest w sposób nieograniczony również na podstawie art. 23 k.c., czy też ochrona powyższych wartości ograniczona pozostaje jedynie przepisami prawa pracy.”